

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE, DIN BUCUREȘTI

REDACȚIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor
Secția culturală

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

ABONAMENTUL :

Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an;
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei.

ADMINISTRAȚIA

Arhiepiscopia Bucureștilor
Secția economică

Miron

PASTORALA DE PAȘTI

DIN MILA LUI DUMNEZEU ARHIEPISCOP AL EPARHIEI BUCUREȘTILOR,
MITROPOLIT AL UNGRO-VLAHIEI ȘI AL AMERICII, PATRIARH AL ROMÂNIEI.

Cetitorilor și tuturor celor ce vor asculta această scrisoare, har și pace dela Dumnezeu
Cel-de-sus, iară dela Noi doriri de bine și de sănătate.

„HRISTOS A INVIAT!“

IUBIȚI CREȘTINI,

Istoria vieții poporului nostru românesc ne mărturisește de repetate ori, cum neamul nostru — răsfirat de dușmani în atâtea părți, — s'a găsit una sufletește, în jurul credinței noastre strămoșești.

Evangelia Mântuitorului Hristos i-a devenit comoara cea mai de preț de când a cunoscut-o, fiindcă din cuprinsul ei a înțeles, că Dumnezeu nu lasă dreptatea nerăsplătită și nici păcatul nepedepsit. Însăși minunea Învierii Domnului Hristos, după atâtea batjocoriri și suferințe din partea celor necredincioși, dădea nădejdea fraților noștri oropsiți de streini, — că ideea Unirii tuturor Românilor laolaltă se va împlini odată, ca fiind dreaptă.

Deaceia tălmăcirea Evangheliei pe înțelesul poporului prin cunoscutele cazanii a alcătuit cea mai răspândită carte pe tot cuprinsul țării, dela Nistru până la Tisa, încă de acum aproape 300 de ani, sub denumirea de „Carte românească de învățătură“. Prin părțile Bihorului istoria ne spune, că această carte tipărită ne mai putându-se

I. P. S. PATRIARH MIRON CRISTEA

găsi, cu toate că a fost retipărită de atâtea ori, țărani noștri o scriau cu mâna și satele tot o aveau. Așa se explică faptul că Majestatea Sa Regele Carol al II-lea, în cuvintele de omagiu pe care le-a adus Bisericii noastre strămoșești, a apreciat menirea Bisericii ortodoxe române, nu numai ca „o Biserică a bunăătății, a milei și a păcii, dar ea a fost centrul cultural al vieții românești. Și e bine ca ea să rămână tot astfel“.

Astfel întărirea unității sufletești a neamului nostru s'a făcut la această lumină a Evangheliei Mântuitorului Hristos. Este un adevăr istoric păstrat în cronicile străbunilor noștri și recunoscut de acei ce conduc destinele acestui neam.

Deaceia, ca părinte sufletesc al fiilor acestui neam, m'am bucurat din toată inima, când am văzut că preoțimea noastră ortodoxă română și-a revenit acum la apostolatul de înfrățirea parohienilor, în jurul aceluiaș Sfânt Altar, pe care cu sfințenie se păstrează Sfânta Evanghelie în duh și în adevăr. Multă durere am avut în suflet când am putut vedea cum unii din clericii noștri, în zelul lor cetățenesc, își depășeau rolul lor sacru și misionar. Ce unitate sufletească mai putea fi în satul acela, în care păstorul — în loc să spună „pace tuturor“, — făcea parte, ori chiar conducea pe cei ce învrăbeau spiritele între cetățeni? Și cât de mult am pierdut noi Românii, de pe urma acestor patimi de învrăjbire!... Și cât de mult vom mai avea încă de lucru, până la îndreptarea ruinelor sufletești și gospodărești ce au rămas în urmă.

IUBIȚI CREDINCIOȘI,

Noua orânduială cetățenească, de unire a tuturor Românilor prin muncă constructivă pentru binele obștesc al neamului, își are isvorul tot în Evanghelia Domnului Hristos. Deaceia a putut avea binecuvântarea Noastră și sprijinul Bisericii Noastre. Cum spune Sfântul Apostol Pavel, „să urmărim cele ale păcii și cele spre zidirea unuia către altul“. (Romani XIV, 19). Căci „ce este mai plăcut și mai frumos, decât a locui frații împreună?“ (Psalm CXXXIII. 1).

Cuvintele de pace și liniștire sufletească au fost primele vorbe rostite de Domnul Hristos după Sfânta Sa Înviere, când s'a arătat ucenicilor, zicând: — „Pace vouă!“ (Ioan XX. 19). Fără această pace și liniște sufletească, fără unirea tuturor în acelaș gând bun, nu se poate realiza o lucrare bună și sănătoasă.

Deasemenea ideea de muncă cinstită și ordonată stă la temelia Evangheliei Mântuitorului Hristos, cum spune și Sfântul Apostol Pavel: „Cine nu vrea să lucreze, acela nici să nu mănânce“. (II Tesaloniceni, III. 10).

Iar în ceea ce privește munca, ori câtă slădanie am depune noi Românii, dacă de pildă cei din o comună sunt despărțiți sufletește, dacă nu sunt toți legați în aceleași simțiminte de înțelegere, chiar iubire, a unora față de alții, nu putem ajunge la rezultatul dorit, de-a pune în cel mai bun rând comuna lor în toate privințele.

Singură dragostea creștină poate vindeca multe din rănilile noastre sufletești; ne poate duce la o deplină înțelegere chiar când între unii și alții ar fi mari și multe deosebiri. Căci cum spune Sfântul Apostol Pavel: „dragostea îndelung rabdă, este bună, dragostea nu pizmuește, dragostea nu se îngâmă, nu se semește. Nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se întărită, nu gândește răul, nu se bucură de nedreptate, dar se bucură de adevăr; toate le îndură, toate le crede, toate le nădăjduște, toate le rabdă. „Dragostea niciodată nu cade“ (I Corinteni, XIII. 4—8).

Deci oricare ar fi greutățile și suferințele noastre sufletești, pentru a fi împreună în aceiași muncă pentru binele obștesc al neamului, pe toate le poate alina și vindeca această iubire creștină, desprinsă din sfaturile Sfintei Evanghelii.

IUBIȚI CREȘTINI,

Cel mai potrivit timp al anului, când putem lăsa să crească în sufletele noastre această floare de virtute a iubirii creștine, este acest timp al sărbătorilor Sfințelor Paști.

Toate rugăciunile și cântările Bisericii noastre la Sfânta Înviere ne amintesc și

ne îndeamnă tocmai la această pace și înfrățire sufletească, ce trebuie să avem la Învierea Domnului Hristos.

Căci după cum la razele calde ale soarelui de primăvară toate rămurilele mici și mari ale pomilor sănătoși și roditori, se acopăr de aceleași flori frumoase, purtătoare de roadă, — asemenea și sufletele noastre pot înflori în simțirea și trăirea aceleiași virtuți creștine a iubirii, la lumina și căldura soarelui ceresc, a Domnului Hristos.

În slujba acestei misiuni, a cultivării acestor scumpe comori ale sufletului omenesc, trebuie să-și puie de-aci înainte preoții noștri și fruntașii Bisericii toată truda, toată osteneala, toate puterile; iar turma credincioasă liberă acum de multe din ispitele trecutului, să primească cu drag sfaturile lor și să le urmeze atât în viața lor familiară cât și în cea a intereselor obștești. Eu doresc în deosebi ca — în atmosfera de liniște, ce s'a înstăpânit peste tot: — 1) fiecare să-și vadă mai întâi de gospodăria sa, de familia sa, aducându-și în deplină rânduială și ordine și stare bună casa, curtea, ograda, grădina, clădirile celelalte, gardurile, încât totul să fie reparat, îngrijit, vrednic de văzut și de imitat și de alții. Femeile să îngrijească de curățenie, de o bună mâncare, care la țărani noștri mai ales lasă atâta de dorit. Deaceia la noi atâtea boale, atâtea slăbiciuni, atâtea copii morți cu zile ca la nici un alt popor. Unde este loc potrivit să samene cânepă, în și să înceapă iar a culege, topi, meliș, hecelă, toarce, țese, întorcându-se în toate privințele la cele bătrânești, ce au fost mai bune decât maimuțăriile străine înport, cântece, dansuri și altele, care ne schimonosesc neamul. Deci înapoi la munca din bătrâni,

care-i ca o sfântă rugăciune, ce înnobilează sufletul celui ce muncește.

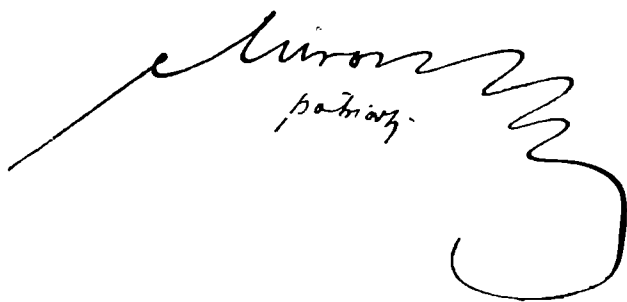
2. Toți împreună apoi să-și pue priceperea și munca în slujba satelor, a comunelor, a celor obștești. Biserica, casa parohială, școala, primăria și toate celelalte rând-pe-rând să fie reparate, piciate, curățite, văruite cu tot ce le aparține. Cimitirele să fie îngrădite, plantate, curățite de bălării, împărțite în table și cărări bine întrebuințate. Copii de școală, străjerii, premilitarii și toate grupările de muncă sar în ajutor numai să fie chemați.

3. Să-și îndrepte luarea aminte și spre drumurile dela câmp, drumul comunal, podețe, șanșuri și — sărind cu mic cu mare la muncă, organizată de conducătorii satelor — și cu ajutorul slujbașilor dela județ, să pue totul în cel mai bun rând. Unde se apucă de lucru mulți, isprava răsare ca din pământ, ridicând vrednicia unor astfel de săteni, unde totul e bine și îngrijit. Câte mai sunt preste tot, cari trebuiesc îndreptate și pe care cei de-acolo le cunosc mai bine decât Noi, de aci: d. e. cooperative, dispensare, meșteșuguri din neamul nostru și altele.

La toate aceste lucrări preoții trebuie să fie ca sâmburele de aluat, care pun în mișcare — cu sfatul lor, experiența lor, cinstea lor, iubirea lor de turma și de progresul comunelor — pre toți și pre toate, și se vor face mai vrednici de laudă, decât cu isprăvile electorale ale unora de mai nainte.

Lucrând astfel un șir de ani — cu siguranță fața țării se va schimba spre binele, mulțumirea și propășirea poporului, ceea ce Noi îi dorim din tot sufletul acum și pururea.

Cu patriarhicești binecuvântări, al vostru binevoitor.

Z I U A I N V I E R I I

În istoria popoarelor pământului apar figuri de mari cuceritori, cari fac să tremure lumea de furtunatică lor vitejie, apar oameni de știință, apar genii cari schimbă mersul vieții neamurilor, apar popoare ridicate pe cele mai înalte culmi de cultură și civilizație.

Dar pe toate acestea, nemilostiva moară a vremii le sfarmă rând pe rând și le-aruncă — praf netrebnic — în adâncul neștiinței și al uitării. Dar slaba amintire și câteva urme din măririle apuse, aștern puncte peste veacuri, între ce a fost și ce va fi.

De două mii de ani însă, numele copilului sfânt, născut în ieslea Betleemului, numele blândului Iisus, a străbătut lungimea vremurilor și adâncul îndepărtărilor. Și cu cât trec anii, adâncindu-ne în timp, cu atât numele Său devine mai mare, peste vremi și peste oameni, neputându-l frânge urgia timpului și nebunia oamenilor.

Suntem în postul cel mare și împreună cu Iisus ne apropiem de Golgota. De câte ori Domnul Hristos nu va fi bătut cu ciocanul iubirii în sufletul lui Iuda din Iscariot, spre a-l feri de păcat și de moarte! Și tot acel Iisus, prin glasul miilor de biserici, de câte ori nu strigă: „pe pământ pace, între oameni bună voire“! Cine aude, cine înțelege?

Omenirea dornică de lacrimi și setoasă de sânge, vrea să aprindă cel mai năpraznic foc pe care l-a cunoscut istoria.

Foc și turburare la Răsărit, pustiu și moarte la Apus și pretutindeni frământare, nesiguranță și sbucium. Înarmări de mii de miliarde, făcute de toate țările depe glob, pregătesc lumea pentru ceasul cel mare al nebuniei universale. Parcă anticristul vremilor de apocalips s'a coborât pe pământul acesta plin de întunerici și păcate, spre a grăbi începutul marelui sfârșit.

La îndemnul de iubire al Domnului Iisus, se răspunde cu cea mai cumplită ură și răutate și în țările unde stăpânește anticrist, altarele au fost pângărite, bisericile distruse și valuri de sânge de martir au curs din pieptul celor ce n'au avut altă vină, decât că au predicat iubirea și înfrățirea, adevărul și viața.

Și nu știu cum, dar parcă simți cum în adevăr se coboară din nou Fiul lui Dumnezeu, ca în celebrul roman al marelui Sienkievici și la sfioasa întrebare a celor ce încă n'au pierdut legătura cu El: „Quo Vadis, Domine“ răspunde trist: „cobor în lume să mă răstignesc a doua oară“!

Il răstignește lumea întreagă, îl răstignim noi creștinii în fiecare ceas, în fiecare clipă.

Câți dintre noi, mireni și clerici, străbatem lungimea marelui post, cu acea evlavioasă pregătire pentru praznicul cel sfânt al Învierii Domnului?

Câți în această vreme de pregătire duhovnicească ne cercetăm sufletul în adâncimile lui, câți, răstignindu-ne patimile în această vreme de pocăință, căutăm să înviem odată cu El, cu Fiul lui Dumnezeu?

Câți ne plecăm urechea la glasul celor ce sunt în dureri, pentru a seca o lacrimă, pentru a înăbuși un suspin?

Osanele de acum două mii de ani s'au schimbat în cântece de mitralieră și tunel de bombe ucigătoare. Oare în ce măsură se vor realiza profețiile sumbre ale ciobanului dela Maglavit?

Dar pe cât e de turburată lumea, pe cât de surd și amenințător e zgomotul furtunii ce s'apropie, pe atât de mare rămâne Iisus și învățătura Sa.

Poate că paharul răutăților noastre s'a umplut cu vârf, altfel, ca odinioară pe Tiberiada, Iisus ar fi potolit focul năprasnic în care arde sufletul lumii întregi.

În haosul și frământarea zilelor de azi, tot El a rămas scăparea noastră, mângâierea și speranța de mai bine.

Strămoșii noștri spre El nădejdea și-au pus și El i-a izbăvit din cumpăna tuturor vremurilor de încercare.

Se prăbușesc împărății, se sfarmă ambiții nemăsurate, se sting oameni iluștri și peste ani de zile, vremelnica noastră existență se va pierde în veșnicia de ghiață a marelui necunoscut.

Ziua Învierii din anul acesta e fulgerul ce scânteiază în bezna unei nopți de groază și de moarte, farul lumii cuprinse de neliniște și îngrijorare adâncă.

În această rază binecuvântată a Postului cel mare de e pace sau va veni furtună, noi să facem să reînvieze Hristos în sufletele noastre și atunci chiar de se vor mai prăbuși țări și vor cădea popoare, neamul nostru va fi izbăvit de Acela care, cu lacrimi și cu sânge, a suit crucea grea a răstignirii, pe Golgota neamurilor păcătoase.

Preot ȘTEFAN FLORESCU

INVIEREA PRIN MUNCĂ

Pe măsură ce omul devine mai simțitor cu mediul înconjurător, pe aceiași măsură suferința lui este mai mare și cu cât va suferi mai mult, cu atât simțurile lui devin mai sensibile.

Și pentru că, ceea ce se petrece în mic cu un singur om, prin deducție putem spune că se petrece în mare cu omenirea întreagă, dacă sondăm valul frământărilor sufletești prin care trecem fiecare din noi în epoca prezentă, ne putem închipui foarte ușor cât suferă în haina sufletului ei, omenirea.

Un proces condamabil, care de altfel domnește tot din sursa slăbiciunilor omeniești, face ca omul, pe măsură ce avansează în cunoștințe, să se despărteze de Divinitate, bine înțeles cu excepția celor cari au primit o educație specială și la adăpostul căreia și-au păstrat în suflet, neatins, tezaurul bunei credințe.

În schimb, ei și-au format un cult anarhic, care venind în conflict cu cultura credinței celei ade-

vărate, dau naștere la enormul scandal, destră-mător de suflete, ucigător de vieți, în care, dacă nu mă înșel, plutim noi astăzi.

Omul, de câte ori și-a pierdut echilibrul sufletului în preocupări hibride și îndepărtate de drumul cel drept al Dumnezeirii, dacă și-a regăsit cumva cumpătul, aceasta a fost numai prin *muncă*.

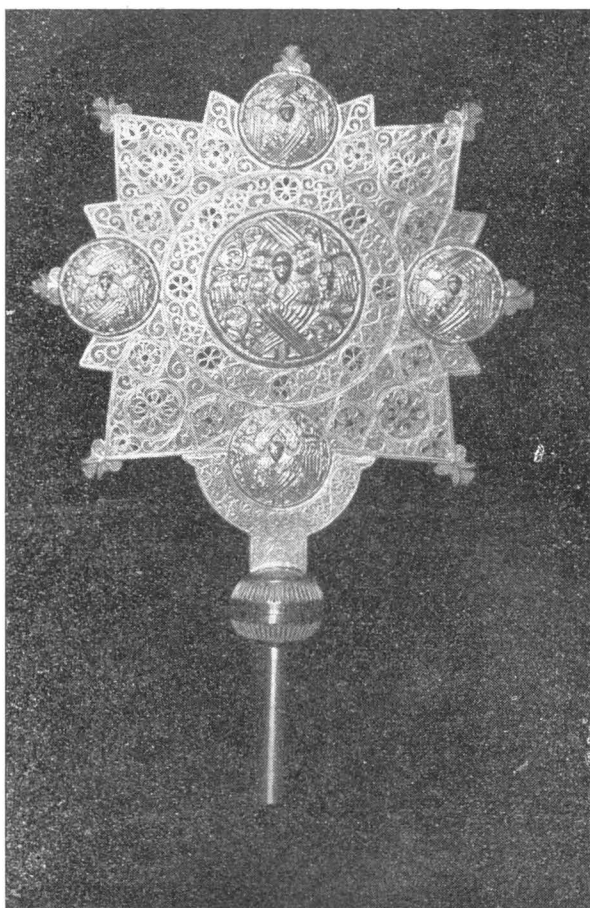
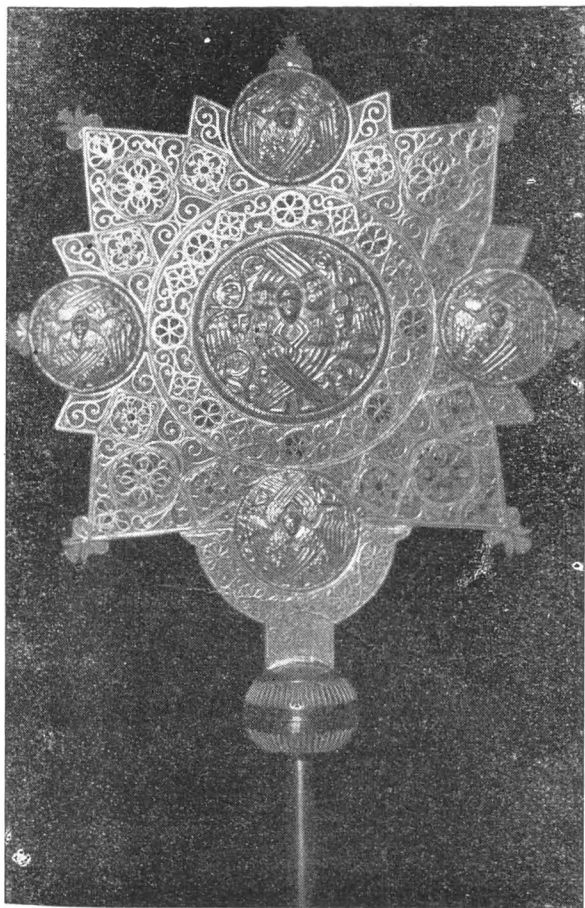
Munca, i-a dat totdeauna omului un fericit mediu și prilej de gândire serioasă, în cadrele prevederilor sublime ale progresului și apropierii de Divinitate.

Trândăvia, a copleșit în om întotdeauna cele mai nobile sentimente și a deșteptat în el poftele cele mai barbare, gândurile cele mai negre.

În muncă găsește omul un reazim sufletesc, un reflex al însușirilor lui într'un mod concret, o verificare a forțelor lui, mai ales atunci când i s'a creat dispoziția pe acest făgaș.

Munca este revelatoarea virtuții. Ea dă satis-

RIPIDE

Făcute de I. P. S. Patriarh Miron Cristea pentru biserica Sf. Patriarhii, copiate după ripidele pe care Ștefan Cel Mare le-a donat Sf. Mănăstiri Cotlomuș din Muntele Athos
Lucrate în argint - Filigran

facția deplină a întrebuițării talantului dăruit de Dumnezeu.

Omul care și-a pierdut nădejdea în viață, din cauza nesiguranței împrejurărilor prin care a fost forțat a trece, poate găsi un fericit refugiu în muncă. Și va vedea că pe măsură ce realizează ceva singur, prinde curaj și dragoste de viață, care de acum înainte nu i se va mai părea o povară.

Dar, picătură cu picătură, se face balta mare, zice un proverb bătrânesc. Rezultatul muncii tuturor oamenilor dintr'o țară, cinstite și desinteresate, i-ar aduce un aport considerabil. Țara noastră are nevoie de acest reviriment prin muncă.

Înalt Prea Sfințitul nostru Patriarh a spus cu ocazia promulgării noiei Constituții la 27 Februarie, a. c. : „Iară tu nație română, în frunte cu conducătorii tăi de sus până jos, acum, la muncă constructivă, pe toată linia, așezând pe fiii României etnice și latine în drepturile firești ale moștenirii părințești“.

Iată cuvinte într'adevăr epocale, spuse cu o strălucită clar-viziune a rostului muncii.

Numai prin muncă, — dar o muncă însuflețită de fiorii progresului civilizat, în spiritul celei mai sincere contribuții, a fiecăruia la postul său de răspundere, — vom putea realiza refacerea, — învierea neamului nostru pe baze noi, temeinice, productive.

„Datoria cea mai sfântă, este de a munci fără preget pentru Patrie, și care trebuie îndeplinită fără șovăire de toți cetățenii, fiecare după puterile sale, în locul unde este hotărît a munci“, — a spus Majestatea Sa Regele, cu acelaș prilej amintit.

La muncă ! Iată strigătul vremii, al Bisericii, al Națiunii !

În această răspântie istorică de drumuri spirituale, în care crucea cu spada s'au întâlnit în chip fericit și și-au rostit cuvintele simbolice, înflăcărâte, să ne oprim în sens de pioasă reculegere și să medităm profund asupra tâlcului lor înțelept.

Pr. C. N. STANESCU

Isus vindecând bolnavii

(CAP. IV. v. 46—54).

*Sta 'n Capernaum, pe-atuncea, un slujbaş, ce-avea feciorul
greu bolnav. Și cum aude că Isus Mântuitorul
e 'n ținutul Galilei, — că fusese la iudei, —
mers-a către El să-L roage ca să vie 'n cas' la ei,*

*să se vindece fecioru-i, care sta să moară, parcă.
— „Dacă nu vedea-veți semne și minuni“ — Isus l-încearcă —
„nu veți crede“ ? Dar, mal tare, omu-acela 'mpărătesc
se ruga : — „Vin', Doamne, până fiul nu mi-l prăpădesc“ !*

*Zisu l-a Isus : „Mergi, dară, că feciorul tău viu este“
Și, plecând, crezut a omul în cuvintele aceste.
Iar a doua zi, spre casă coborând, îi les în drum
slugile și-i spun : — „Fecioru-ți este sănătos de-acum“ !*

*Și 'ntrebându-le de ceasul 'n care se simțise bine,
i-au răspuns : — „La ceasul șapte, eri, ne-am pomenit că-și vine
în puteri, lăsat de friguri“. Astfel, fericit nespun,
tatăl se gândi c'atuncea îi grăise, blând, Isus.*

*Și-au crezut și el și toată casa lui, din ziua-aceia,
În Isus Mântuitorul, - - care 'ntors în Galileea;
din hotarele Iudei, cu dumnezeiesc îndemn,
spre uimirea tuturor, săvârșise-al doilea semn. —*

MARIN I. PREDESCU

Programul oficial pentru serbarea Sfintelor Paști

Președinția consiliului de miniștri a dat publicității programul pentru serbarea Sfintelor Paști.

În seara de Vinerea-Mare, la ora 9^{1/2}, se va oficia Prohodul în Biserica Sfintei Patriarhii de către I. P. S. S. Patriarhul României, ori delegatul său, înconjurat de clerul Patriarhiei, în prezența M. S. Regelui.

La această ceremonie vor asista :

Președintele consiliului de miniștri ; Consilierii Regali, membri ai consiliului de Coroană ; Președinții Corpurilor Legiuitoare : Miniștrii ; Comandantul „Străzii Țării” ; Primul președinte al înaltei Curți de casație și justiție ; Subsecretarii de stat ; Mitropoliții care eventual s'ar afla în Capitală ; Inspectorii generali de armată ; Președintele Academiei Române ; Procurorul general al înaltei Curți de casație și justiție ; Primul-președinte al înaltei Curți de conturi ; Președinții de secție ai înaltei Curți de casație și justiție ; Primul-președinte al Consiliului legislativ ; Primarul general al Capitalei ; Guvernatorul Băncii Naționale a României ; Episcopii care eventual s'ar afla în Capitală ; Rectorii Universității ; ai Școalei Politehnice ; Președinții de secții ai Consiliului legislativ.

Detașamente din diferite corpuri ale garnizoanei vor sta înșiruite în curtea Bisericii Sfintei Patriarhii în tot timpul ocolirii Sfântului Epitaf.

În Sâmbăta Mare, la ora 24, Maiestatea Sa Regele va merge la Biserica Sfintei Patriarhii, în trăsura „à la Daumont”, pentru a lua parte la Sfânta Înviere, urmat de Curtea Regală și escortat de regimentul de Escortă Regală.

Vor asista la această ceremonie aceleași persoane oficiale indicate mai sus.

Momentul când I. P. S. S. Patriarhul României, ori delegatul său, exclamă : „Hristos a Înviat”, se va anunța Capitalei prin 101 tunuri de pe Dealul Spirei.

Conform vechilor tradițiuni, se va scrie Evanghelia Sfântului Ioan, pe care Maiestatea Sa Regele o va semna și care se va investi la urmă cu Sigiliul Statului.

La finele ceremoniei, Maiestatea Sa Regele va lua în mână Sfânta Cruce înaintea căreia se va apleca asistența.

O gardă de onoare, cu muzică, va sta în fața Bisericii Sfintei Patriarhii în tot timpul ceremoniei Sfintei Învieri.

INVIEREA DOMNULUI

De două mii de ani, lumea este într-o neconținută prefacere. Popoarele se svârcolesc în necredința lor, națiunile se răboiesc unele cu altele, împărățiile se sfarmă și omenirea petrece zile de nesiguranță.

A trecut gloria Cezarilor. Viața patriarhală nu nu mai este. Se vestejesc măririle și slavele deșarte, cu care s'a îmbătat lumea altădată.

Încă odată ne sgudue cuvintele psalmistului, care vestesc : „Eu sunt pământ și cenușă” și „iarăși m'am uitat în mormânturi și am văzut oase goale și am zis : „Oare cine este bogatul sau săracul, dreptul s'au păcătosul ?... toate sunt cenușă, toate umbră”.

Un singur lucru rămâne : *Învierea Domnului.*

Această minune a minunilor și sărbătoare a sărbătorilor, face parte din lucrările Cerului și este legată de veșnicie.

Despre Ea vorbește și Sf. Evanghelie, astfel : „În ziua întâi a săptămânii (adică Duminica), femeile acestea și altele împreună cu ele, au venit la mormânt dis-de-dimineață și au adus miresmele pe care le pregătiseră.

Au găsit piatra răsturnată de pe mormânt, au intrat înăuntru și n'au găsit trupul Domnului Iisus.

Fiindcă nu știau ce să creadă, iată că li s'au arătat doi bărbați, îmbrăcați în haine strălucitoare. Îngrozite, femeile au plecat fețele la pământ.

Dar ei le au zis : „Pentru ce căutați între morți, pe cel ce este viu ? Nu este aici, ci a înviat. (Luca XXIV. v. 1—6.)

Această înviere a Domnului Iisus Hristos o serbează cu mare bucurie toată creștinătatea. În fiecare an creștinii de pretutindeni sărbătoresc ziua învierii Domnului. În ziua de Paști, toți creștinii salută cu cuvintele : „Hristos a înviat !”, iar ceilalți răspund : „Adevărat a înviat” !

Acest salut creștinesc, contribuie foarte mult la întărirea credinței noastre strămoșești.

Prin învierea Domnului noi credem și mărturisim, că înviem și noi din moartea păcatului.

Mulți așteaptă această sfântă zi, doar pentru huzur și petreceri păgânești. Dar Domnul Iisus Hristos nu a înviat pentru astfel de oameni. Ci pentru aceia ce viețuiesc potrivit învățăturilor Sale dumnezeiești.

Pentru noi creștinii ortodocși, ziua Învierii Domnului să fie cu adevărat ziua învierii sufletelor noastre.

S'o rupem cu păcatul, și să mergem pe calea adevărului și pe urmele grele ale dreptății. Așa să viețuim : cucernici cu frică de Dumnezeu și cu bucurie nețărmurită să așteptăm ziua aceasta mare a creștinătății.

„Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într'ânsa !” (Psalm 118. v. 24.)

Pr. DANIIL A. ILIESCU

CONSTRUIREA BISERICII DELA MAGLAVIT

**PLANURILE AU FOST APROBATE. — INCEPEREA LUCRĂRILOR. —
CONCEPȚIA BISERICII. — SCRISORILE I. P. S. S. PATRIARHULUI**

De trei ani ciobanul Petrache Lupu se sbate ca din daniile strânse dela pelerini și credincioși să se ridice o biserică pe locul dumnezeiștilor arătări dela Maglavit.

Pentru acest fapt a făcut numeroase și stăruitoare intervenții, mai ales către Suveran și I. P. S. Patriarh dr. Miron Cristea.

Cea mai mare fericire a ciobanului, în trudita lui luptă cu necredința și răutatea oamenilor, a constituit-o înțelegerea plină de bunătate pe care a găsit-o, după cum mi-a mărturisit în multe rânduri, în inima celor doi conducători ai Bisericii și statului român.

Intr'o scrisoare pe care i-o trimetea dela Gova, în astăvară, la 10 Iulie. I. P. S. Patriarh lămurea cu multă blândețe pe cioban în felul următor :

„Iubite Fiule Petrache Lupu,

Drept răspuns la întrebările ce mi le-ai pus atât cu scrisoarea trimisă la București, cât și la întâlnirea noastră dela Mănăstirea Govora, în ziua sfântului prorooc Ilie, aflu de bine să-ți arăt că M. Sa Regele Carol II, cel dintâi credicios al Bisericii noastre, mi-a spus în câteva rânduri că se interesează El personal de ceea ce trebuie zidit la Maglavit, biserică, mănăstire, odăi pentru bolnavi, spital și altele.

În scopul acesta, M. Sa vrea să meargă în persoană să vadă locul și să deie sfatul, unde ar fi bine să se zidească biserica și celelalte.

Cum însă M. Sa are mai multe ocupații decât oricare altul din noi, El până acum n'a putut merge acolo.

Acum se află în străinătate. Când se va întoarce, îi voi aduce aminte de Maglavit.

Deci rog pe toată lumea să aibă răbdarea cuvenită până va putea veni și să ne deie sfatul și încuviințarea Sa regală, ca apoi să vedem ce este de făcut, unde și cum.

Și până atunci, Eu vă recomand să adunați cu cinstire darurile creștinilor, să le notați, ca îndată ce s'ar începe lucrarea unei biserici, să avem barem suma pentru o biserică cu pridvor larg, cum se cere acolo, unde se adună atâta lume, cât de multă, încât nu încapă toată în biserică, ori cât ar fi de mare.

Ca să fie și materialul necesar la îndemână, când se va începe clădirea bisericii se poate aduna

de pe acum: 1) piatră, care nu se strică de ploaie; 2) var stins, 3—4 vagoane; nisip bun cât de mult; pietriș pentru ciment.

Cărămida se poate strica, dacă o plouă; de aceea cărămida adunată se poate folosi la pichet.

În partea finală, I. P. S. Sa cerea localnicilor să asculte de cioban.

„Vă recomand — spunea I. P. S. S. Patriarhul, — să nu vă certați în comitet și să ascultați de cioban. Să-l ascultați și să nu-l supărați căci el are meritul să atragă acolo lumea“.

Și încheia cu dispoziția categorică, cum că „alte comitete nu se pot înființa fără aprobarea regală“.

Ciobanul a respectat cu sfințenie sfaturile și îndrumările Capului Statului și Șefului bisericii.

S'a strâns materialul. S'a ridicat un impunător pichet, așteptându-se încuviințarea M. Sale Regelui.

APROBAREA REGALĂ

Cu prilejul investirii ca episcop militar a P. S. Sale Ciopron. I. P. S. Patriarh a obținut încuviințarea M. S. Regelui pentru zidirea bisericii din daniile strânse dela credincioși : pe locul dela „Buturugi“.

În acest timp I. P. S. Sa a studiat cu serviciul de arhitectură al sfintei Patriarhii planul unei biserici cu pridvoare largi pentru suferinzi, asemănătoare celor ridicate de regele Solomon și pomenite de Sfânta Evanghelie la Vitezda — prin vindecarea paralizicului de către Mântuitorul.

Planurile au fost lucrate de d. arhitect Ionescu-Berechet, biserica având un caracter evocativ în decorul de vis ale luncii Maglavitului.

În față, la înălțimea strașinei, este prevăzută o loggia, — un cerdac de unde ciobanul sfânt să poată vorbi mulțimilor.

Planurile poartă lângă aprobarea Sanctității Sale și iscălitura umilului cioban.

CÂND INCEP LUCRĂRILE

Vineri, în noaptea de 1 Aprilie, petrache Lupu a sosit dela Maglavit și-a tras direct la Palatul Patriarhiei, unde a rămas peste noapte, bucurându-se de cea mai caldă primire și ospitalitate din partea I. P. S. Patriarh, care poartă ciobanului cea mai părintească afecțiune.

După aprobarea definitivă a planurilor Înaltul Ierarh și președinte al consiliului de miniștri a

dat ciobanului sfânt următoarea imputernicire, prin care se hotărăște începerea imediată a lucrărilor.

Buc. 2|IV—1938

*Președinția
Consiliului de Miniștri*

Cabinetul Primului Ministru

„La dorința ciobanului Petrache Lupu aduc la cunoștința comitetului dela Maglavit :

1) Că planurile pentru biserică sunt gata și mai este de încheiat ceva la deviz, care se urcă la prețul de 5 milioane jumătate lei.

Marginile clădirii începând de jos până sus la strașină, dungile și colțurile nu sunt proiectate din piatră cioplită, căci în cazul acesta cheltuielile s'ar ridica cu cel puțin încă un milion.

2) Zilele acestea, Patriarhia trimite planurile

la zece antreprenori făcând licitație cu oferte.

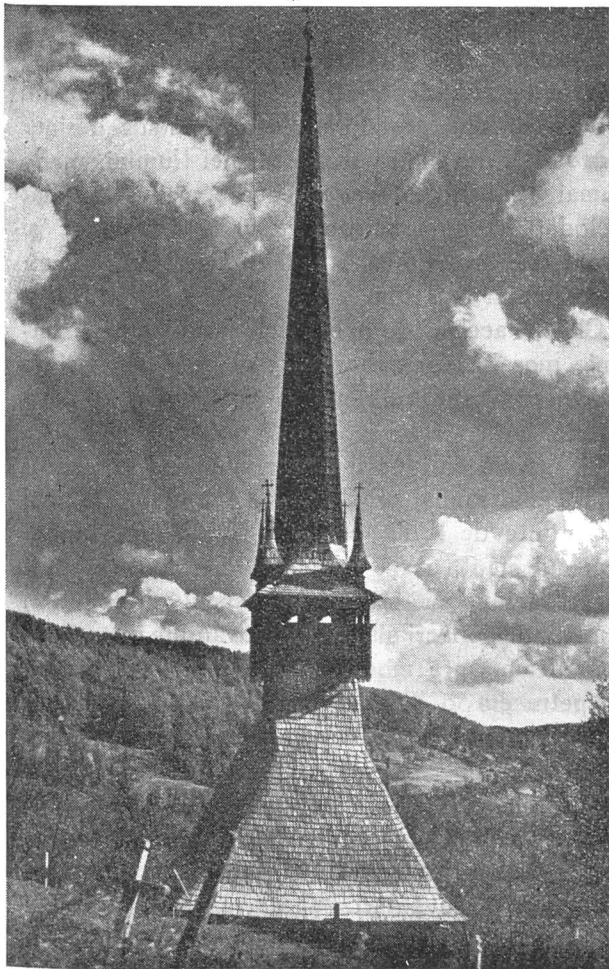
3) I. P. Sf. Patriarh va aproba din ofertele intrate pe acela care-l va găsi mai favorabil.

4) Apoi se va face contract și se vor putea începe lucrările.

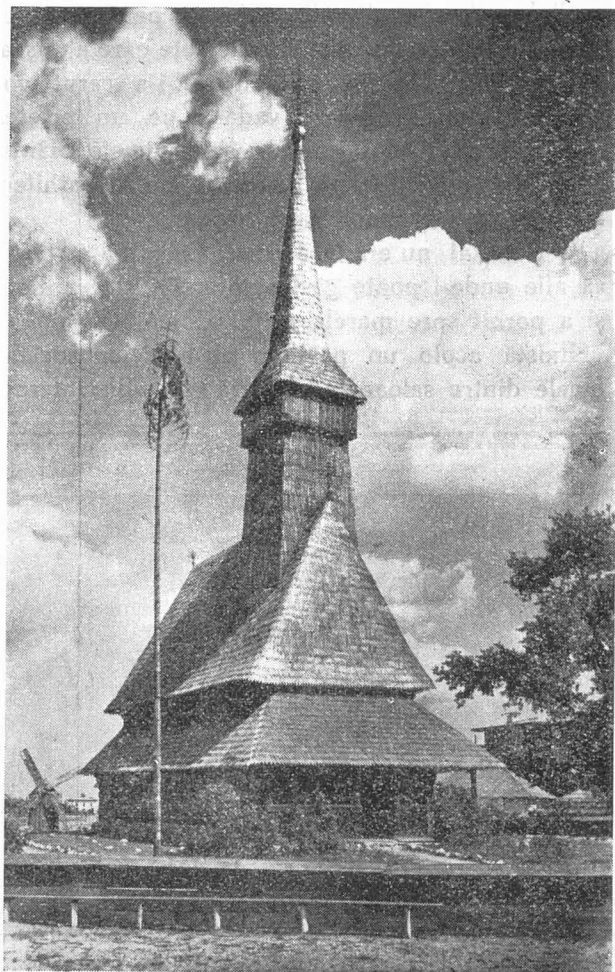
MIRON, patriarh, prim-ministru.

După ce a mulțumit cu lacrimi în ochi Sanctității Sale Patriarhului și M. Sale Regelui Carol al II-lea, pentru actul de înaltă dreptate și înțelepciune pe care L-au săvârșit pentru consacrarea cultului și a profunde credințe a poporului nostru față de manifestările dumnezeiești dela Maglavit, Petrache Lupu a plecat fericit, ca un copil ducându-se să mângâie bolnavii din Colentina și să-și petreacă în puținul timp ce-l mai avea de stat în Capitală, câteva clipe între cei mai triști și necăjiți copii ai Bucureștilor.

G. LUNGULESCU

Turlă de biserică ortodoxă română din Maramureș.

Vedere de Biserică din Maramureș.

PETRACHE LUPU IN CAPITALĂ

PRINTRE BOLNAVII DELA SPITALUL COLENTINA

Petrache Lupu a fost zilele acestea în Capitală. Despre venirea lui, ciobanul a ținut să nu se știe. A sosit Vineri 1 Aprilie, cu trenul de noapte și după îndemnul stăruitor al I. P. S. Patriarh a mers direct la palatul înaltului ierarh, unde a fost primit și găzduit cu adevărată iubire.

A doua zi, după ce a petrecut mult timp cu d-nii arhitecți Ionescu-Berechet și Naumescu, impresionându-i prin pătrunderea și părerile lui limpezi și sănătoase asupra diferitelor chestiuni ale bisericii care urmează să se zidească pe locul arățărilor, a mulțumit Prea Sfântului Părinte pentru marea grije pe care o poartă Maglavitului și luându-și planurile aprobate s'a grăbit să plece.

Era însă abia ora 2 și trenul ciobanului pleca la orele 7 seara spre Craiova.

Văzându-l atât de hotărît să plece, I. P. S. Patriarhul l-a sfătuit să se odihnească având încă destul timp.

Ciobanul a mulțumit căduros pentru marea cinste care i se face și c'o delicatețe care a mișcat profund pe înaltul său amfitrion, i-a cerut voie să plece, dorind mult să vadă și pe un prieten bun al Maglavitului. Când i-a spus numele, Sfântul Părinte a încuviințat și l-a rugat pe d. arhitect Naumescu să-l conducă pe cioban.

Cel căutat nu era însă acasă. Ciobanul a stăruit să afle unde-l poate găsi neîntârziat. I s'a spus și a pornit spre marele spital Colentina.

Există acolo un pavilion al boalelor sociale. Unele dintre saloanele lui oferă scene din Infernul

lui Dante. Dela copilele nevinovate de 6 — 7 ani, cu ochi plini de vis și mirare, până la ființele ofilite de ani și de mizeria morală a vieții, totul e suferință cutremurătoare. În aceste trupuri roase fără milă de urmele păcatului, licăresc însă uimitoare iluminări de suflet.

Cuvintele nu pot exprima extazul și transfigurarea acestor ființe chinuite, când în elanuri își ridică sufletele spre cer, cântând în corul de aproape două sute de voci „cu noi este Dumnezeu, înțelegeți oameni ș: vă plecați, căci cu noi este Dumnezeu“...

Cu o săptămână înainte, bolnavele colectaseră câteva sute de lei... pentru a fi trimise cu numele lor la Maglavit.

Rugăciunea le fuse primită că după câteva minute, Petrache Lupu — era în mijlocul lor.

S'a petrecut atunci ceva indescritibil. Întâi, au început să plângă cele de lângă el, ca plânsul în hohote să cuprindă întreaga asistență. Plângeam și noi, încerca să-și continue vorbirea printre lacrimi și părintele Cristescu, iar ciobanul privea cu ochii umeziți de lacrimi, în sus, desigur dincolo de tavan în slava divinei lumini, unde numai ochii lui pot vedea ceea ce nu au fost dat niciodată vreunui muritor să vadă, blândețea și bunătatea desăvârșită a Tatălui Ceresc și-a Dumnezeiescului Său Fiu.

Clipele acelea, de-o sublimă frumusețe și sfințenie morală, au scoborât Cerul pe pământ și-au ridicat pământul cu răutatea și tristețea lui până la Cer.

Pe marele coridor al pavilionului — s'au înșiruit în cea mai umilă prosternare, ființele cele mai disprețuite de legile omenești și asupra cărora ciobanul sfânt, ca și odinioară divinul Mântuitor și-a revărsat bunătatea și belșugul de simțire, răsplătindu-le lacrimile cu binecuvântate mângâieri.

Pe drum, spre modesta-mi casă, în care aveam să petrecem o noapte de prelungite povestiri, ciobanul m'a rugat să-l duc a doua zi la biserică „minunilor“.

Așa am putut afla lucruri demne de știut despre biserică „Dobroteasa“ — unde ciobanul avea să rostească a doua zi, una din cele mai impresionate cuvântări.

G. LUNGULESCU

Corul parohiei „Sf. Nicolae“ Comuna
Pârlita Teleorman

UN MISIONAR IN JUDEȚUL PRAHOVA

Dr. PETRE TOMOȘOIU

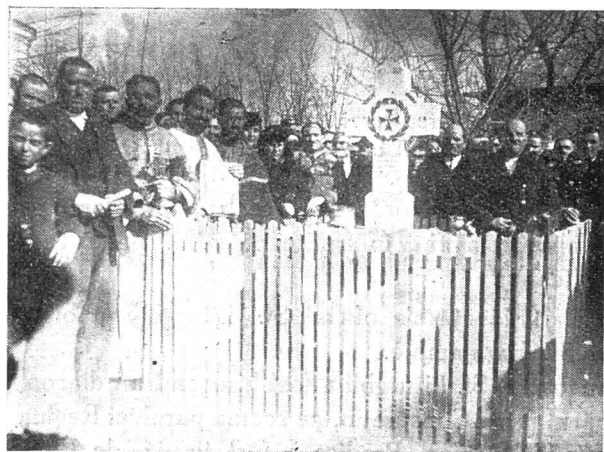
În timpurile acestea în cari materialul este pus pe primul plan și contra spiritualului, în cari Satana încearcă să scoată pre Hristos și învățătura sfintei Sale Biserici din viața omenească, timpuri în cari munca depusă de ori cine trece prin prispa opostunismului material, Biserica cu slujitorii Ei au mult de luptă pentru încreștinarea societății. Pentru aceasta îi trebuie slujitori conștiinți de marea misiune ce o au dela Domnul ca păstori de suflete, gata ori când să se jertfească pentru scăparea lor, puternici și curajoși în a învinge tatul ce-i împedică. Avem destui preoți cu cari sf. noastră biserică luptă pentru scopul sus arătat. Dar nu mai trebuie ceva: la munca preotului trebuiesc chemați și laicii aleși dintre cei mai buni creștini ai noștri.

„Dacă în vremuri de mari crize, fiecare cetățean trebuie să devie soldat, așa în vremi de grea năpastă sufletească, fiecare creștin trebuie să dărimă un preot“ — zice un distins teolog opusean. Sub raportul sufletesc trăim vremuri grele și de aceia ne îndreptățește ca pe lângă misionarismul sacramental — preoțesc să ne adăugăm și „misionarismul laic“ pe care Biserica l-a folosit în primele veacuri creștine și ori de câte ori s'a simțit nevoie de el. O lună parte din slujitorii sf. Biserici și-au dat seama de necesitatea acestui misionarism și-l folosesc în parohii dând bune roade.

Doctorul *Petre Tomoșoiu* un fiu bine credincios al Bisericii noastre și al jud. Prahova, a judecat ce înseamnă munca unui intelectual, și încă a unui medic, pentru răspândirea sf. Evanghelii și învățăturilor Bisericii, și de aceia cu ani mulți în urmă a pornit la munca „misionarismului laic“ pe care-l face cu mult folos în jud. Prahova însoțit de alți intelectuali din Ploiești din cari notăm pe D-nii: Ioan Ionescu, căpitan Gh. Predulescu ing. Postolache ș. a. în fiecare Duminică și sărbătoare își lasă interesele ce le au și merg într'o comună sau parohie din județ la un cerc Pastoral sau cultural acolo unde sunt chemați. Fie că sunt la cerc pastoral ori cultural totdeauna de dimineață iau parte la sf. Liturghie. După masă înainte de ședința publică Dr. P. Tomoșoiu dă vizite gratis la bolnavi cari se adună în număr destul de mare. În programul ședințelor dă totdeauna sfaturi me-

dicale sătenilor, vestindu-le și despre ale sufletului, arătând marile binefaceri ale credinței tari în Hristos și Biserica Sa. Și ceilalți tovarăși ai ai D-sale vorbesc despre viața religioasă-morală și cinică pe care trebuie s'o ducă un bun cetățean și creștin. Prin stăruința și indicațiile Dr. Petre Tomoșoiu s'au înființat în foarte multe comune din județ *farmacii populare* conduse de preoți sau învățători. Sunt comuni în județ cari din cauza așezării lor n'au putut vedea nici măcar fața amatorilor de naturi ale politicianilor de odinioară. Sunt comuni în județ fără șosele și poduri, a veni aci înseamnă să te expui la cel mai mare risc. Totuș Dr. Petre Tomoșoiu nu s'a uitat la aceste riscuri și mari pedici și a venit în aceste comuni chiar cu mașina proprie, mergând pe jos de multe ori distanțe mari prin noroaie și zăpezi acolo unde mașina nu putea pătrunde. Este aceasta o muncă pe care n'o poate depune decât numai acei cari au o mare dragoste pentru Hristos, Biserica Sa și binele sufletesc și trupesc al fiilor acestei țări. Am arătat aci misionarismul pe care-l face Dr. P. Tomoșoiu cu tovarășii săi. Intelectualii creștini adevărați pot lua exemplu și face la fel. Noi preoții ne putem obosi pentru a aduce câți mai mulți intelectuali la această muncă.

Pr. I. OPORAN
misionar

Sf. Cruce ridicată pe locul unde a fost altarul bisericii vechi din Com. Pârlita-Teleorman, care a fost dărâmată încă din anul 1911 fiind făcută de lemn.

CRONICA INTERNA

MISIONARE

MISIUNEA ORGANIZATĂ DE ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR LA T.-MĂGURELE

Duminică 3 Martie echipa misionară a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor a lucrat la T.-Măgurele. Ea a fost compusă din: pr. Mihail Bulacu, referent cultural, pr. D. Cristescu, pr. Gh. Paschia

La biserica Sf. Paraschiva s'a oficiat Sf. Liturghie pentru muncitori și elevi de preoți.

A predicat pr. D. Cristescu.

Răspunsurile la Sf. Liturghie au fost date de corul adulților din parohia Piatra sub conducerea d-lui Gh. Constantinescu învățător.

După oficierea serviciului divin la Catedrala Sf. Haralambie din Turnu Măgurele: P. S. Arhieru Irineu Târgovișteanul, Vicarul Sf. Patriarhii, înconjurat de clerul local și de popor.

misionar, pr. Georgescu-Silvestru, protoereu I. al Capitalei având în frunte pe P. S. Irineu Târgovișteanul.

De dimineață s'a oficiat Sf. Liturghie la biserica Sf. Haralambie.

În cursul Sf. Liturghii a fost hirotonit un diacon, tânărul Iscriu Constantin, pe seama parohiei Regina Maria-Teleorman. Predica a fost ținută de P. S. Arhieru Irineu.

Corul bisericii refăcut sub conducerea d-lui prof. I. Voiculescu a dat un prețios concurs.

Masa s'a luat în comun. A vorbit P. C. protopop Metodie Popescu.

A răspuns P. S. Irineu mulțumind și toastând pentru I. P. S. Patriarh.

Tuturor le-a mulțumit pr. I. Băldescu, parohul bisericii Sf. Haralambie.

După amiază au fost două serbări:

Una dată în amfiteatrul școlii normale de fete, de către centuria clasei VI pentru elevii și străjerii școalelor din oraș, — iar alta cu caracter religios dată la teatrul județean.

A conferențiat apoi, P. S. Vicar Irineu, despre : „Cultul icoanelor, sfinților și sfintele moaște“.

S'au cântat diferite coruri religioase și s'au recitat poezii religioase.

Deasemenea în amfiteatrul mare al școalei Normale de fete a fost adunat tineretul școlar din localitate, la o șezătoare locală pentru școlari. Părintele Consilier M. Bulacu a ținut o conferință pentru tineret, despre „Creștinismul și renașterea spirituală a tineretului“. La sfârșit Părintele Gh. Paschia a vorbit despre „străjerie“.

Toată lucrarea acestei echipe misionare a adus un nou suflu religios în acest oraș de frontieră. Capitala de județ cu o populație dornică de îndrumări religioase.

CERCURI PASTORALE

Cercul pastoral Belitori din Protopopiatul I-lu Teleorman și-a ținut ședința în Parohia Pârlita pe ziua de 20 Februarie 1938. Slujba a fost săvârșită în sobor de preoții cercului. Răspunsurile Sf. Liturghii au fost date de corul adulților dela parohia Pârlita format pe două voci. Predica a fost rostită de Pr. Danil Iliescu Belitori II care a vorbit despre fiul risipitor, făcând apel la fii răătăciți dela Biserica mamă să se întoarcă că ea îi așteaptă și-i face iarăși fii ai săi. După parastasul eroilor s'a săvârșit slujba Sf. Maslu la mai mulți bolnavi. După aceea s'a făcut sfințirea Crucii ridicată în locul unde a fost biserica veche, dărâmată încă din anul 1911, unde s'a așezat piatra depe Sf. Masă pe locul unde fusese Sf. Altar. Aci a vorbit Pr. D-tru Popescu Belitori I. Președinte Cercului despre Sf. Cruce și însemnătatea ei. După aceea Pr. D-tru Z. Barbu parohul bisericii, a mulțumit donatorilor, D-lui Vișan Drăgușin și soției sale din Roșiorii de Vede, cari erau de față și a arătat însemnătatea acestui semn sfânt pe locul unde părinții, moși și strămoșii noștri au văzut Slava lui Dumnezeu și, ca și Iacob, noi am pus această Sf. Cruce ca semn de aducere aminte că aci mulți chiar dintre cei de față au fost luminați de Duhul Sfânt prin sf. botez.

După amiază ședința publică a fost la școală.

După masă ca și de dimineață a luat parte popor mult.

Aci fetele și băieții dela corul parohial cât și copiii dela școala primară au recitat poezii religioase. Printre ele au fost executate de copii dela școală coruri bine alese pentru asemenea ocazii. Fiind în apropierea postului, Pr. D-tru Popescu, Belitorii, a vorbit despre post și însemnătatea lui

pentru viața creștină dând exemple din Sf. Scriptură, îndemnând pe creștini să se oțelească cu postul ca să poată birui pe satana. Pe la orele cinci ședința s'a terminat când toți înarmați cu noi cunoștințe au mers acasă satisfăcuți sufletește.

ȘEDINȚA CERCULUI PASTORAL CROITORI-DÂMBOVIȚA.

Duminică 27 Februarie cercul pastoral „Croitori“ și-a ținut ședința l-a pe anul 1938 la parohia Broșteni. Ziua a fost frumoasă ca o zi de primăvară. La ora 8 a. m. toți membrii cercului au fost prezenți la datorie, împreună cu cântăreții. În biserică credincioșii în număr mare veniți și din alte sate vecine ascultau cu evlavie serviciul divin.

Se remarcă printre credincioși domnii învățători din comună, autoritățile administrative cum și dl. Inginer Petre Claus dela cătunul Hanul lui Pală comuna Croitori. Serviciul divin se oficiază în sobor. Toți preoții îmbrăcați în veșminte noi și sclipitoare dau o notă de disciplină și ordine în serviciu. Deosebită cinse ne face venerabilul preot pensionar Constantin Rădulescu, fost paroh al acestei parohii, care la vârsta de 77 ani a luat parte activă slujind în sobor cu preoții cercului. Serviciul divin se desfășoară într-o ordine desăvârșită și în mișcări rituale bine ordonată. Nici o șoaptă nu se aude. Anumite bucăți muzicale din slujbă au fost cântate în cor cu voce lină și rar. Răspunsurile au fost date de cântăreți sub conducerea D-lui Trandafir Iordache dela parohia Mănăstioara Jugureni.

Predica zilei a fost rostită de Pr. Paul Bălănescu dela parohia Petrești. Sfinția Sa scoate în relief grija pe care trebuie s'o avem și de suflet cum avem de trup, îndemnând pe credincioși a veni cât mai des la Sf. Biserică și a ne apropia cât mai mult de Domnul.

S'a executat cântarea Slava dela utrenie din Duminica Fiului Risipitor ca o reflexie a acelor vorbite. S'a oficiat un parastas pentru eroii din acea parohie. Urmând a se ține ședința publică s'a suspendat, înlocuind-o cu ceremonialul în mânării singheliei cu distincția brâul albastru preotului local Ioan C. Dinu.

S'a oficiat un Te-Deum în mijlocul bisericii, apoi P. C. proistos Popescu a cetit singhelia I. P. S. Patriarh, înmânând celui în drept distincția brâul albastru. Frații preoți au cântat „Vrednic este“.

S'a expus credincioșilor hărnicia păstorului lor și răsplata primită pentru osteneala depusă repa-

rând biserica din temelie, indemnându-i a-i da respect și cinstea cuvenită.

Pr. Ioan C. Dinu a încheiat asigurând pe I. P. S. Patriarh de supunerea și devotamentul său cum și organele superioare administrative.

Credincioșii au fost profund impresionați de acest ceremonial și plini de bucurie au strigat „Să ne trăiască preotul nostru“.

La ora 12¹/₂ a avut loc o agapă la preotul paroh, după care toți s'au despărțit cu frățască dragoste.

O LEGE INDREPTATĂ ÎN FAVORUL BISERICII.

În Monitorul Oficial de zilele trecute s'a publicat următorul decret:

Art. 1. — Dispozițiunile art. 3 din decretul-lege No. 2420/1937 privitor la desființarea așezământului cultural „Mihai Viteazul“ se modifică după cum urmează:

„Administrația acestor bonuri se va face de arhiepiscopia ortodoxă a Sibiului, prin organele ei legale, după normele legii și statului pentru organizarea bisericii ortodoxe române“.

Art. 2. — Se abrogă dispozițiunile art. 4 și 5 din Decretul-lege No. 2420/1937.

Iată cum s'a procedat la împărțirea acestor bonuri:

Averea fostei „Universități săsești“ din Sibiu s'a împărțit între cele 3 biserici cu credincioși pe teritoriul fostului „fundus regius“.

a) Biserica Luterană a Sașilor a primit 27⁰/₁₀ din rente, dar binișor favorizați, precum și mai multe case în piața Sibiului și frumoasa școală de agricultură dela Mediaș cu vr'o 200 jug. pământ și clădiri valoroase.

b) Biserica unită din Blaj vr'o 4—5⁰/₁₀ rentă 16.000 Lei.

c) Restul de vr'o 70⁰/₁₀ l-a primit în rentă arhiepiscopia noastră din Sibiu și o frumoasă casă în strada Cisnădiei cu pasagiu până în strada laterală Bruckenthal. Renta face 90.000.000 Lei.

Întâi averea Românilor era data ca o fundațiune „Mihai Viteazul“, având ajutoarele bisericești, culturale și filantropice a-le împărți în Comitet cu delegați din cele 7 județe, odinioară săsești. Dar — cum averea s'a împărțit între toți — și cum reinvierea existenței celor 7 jugi — cu tot atâtea spânzurători pe seama Românilor — fie și în forma unui comitet sub președ. Mitropolitului din Sibiu — nu era ceva plăcut pentru noi: — I. P. Sf. patriarh — prim ministru Miron a schimbat legea — la dorința Mitropoliei din Sibiu în forma

de mai jos, încât arhiepiscopia își administrează partea sa și împarte ajutoarele sale cu organele sale bisericești fără alt amestec de delegați.

CULTURALE

POMENIREA A DOUI POETI

Societatea „Avântul“ a comemorat pe poeții G. Coșbuc și P. Cerna, cu prilejul împlinirii a 20 de ani dela moartea lor.

Doi poeți mari — fiecare în felul lor, — tocmai fiindcă aveau o personalitate puternică și precisă a cărei pecetie de aur au pus-o în opera lor.

George Coșbuc era ardelean din Năsăud, fecior de preot, rămas cu frumusețile sufletului țărănesc, chiar în această Capitală, în care se simțea un exilat, suflet mare de inspirat și om de mare cultură europeană, clasică și modernă.

În afară de opera-i originală — „Balade și Idile“ care a constituit la apariție un eveniment ce a rămas și astăzi în literatura românească, — a tradus pe Virgiliu, din marea lui pasiune pentru latinitate și pe Dante dintr'o emoționată dragoste pentru tatăl său, preotul anonim de sate, care voia să cunoască pe cel mai mare poet al creștinătății.

Panait Cerna, poet de gândire și metafizică, mai mult decât de sensibilitate, dar poet cu accent personal și viguros, vine dintr'o altă regiune a țării, din Dobrogea.

Ca și Coșbuc era un om de cultură, de cultură literară și filosofică, în deosebi germană.

A murit tânăr, prea tânăr, lăsând numai un singur volum de poezii din acele poezii trăite sufletește, poezii de inspirație și sinceritate, de singurătate și meditație, poezii care au rămas și vor rămâne.

Coșbuc și Cerna sunt două contribuții de mare preț în literatura română, contribuții nu numai distincte, ci prin fondul și expresia lor venind din regiuni geografice și sufletești, oponente, ceea ce contribuie la varietatea de note a simfoniei literaturii românești.

Neamul nostru îi slăvește de-opotrivă pe amândoi.

DISCIPLINARE

C. Preot D. Sofronie, parohul Bisericii Sf. Nicolae-Jignița din Capitală, a fost sancționat cu cenzurarea salariului pe timp de două luni și suspendarea din oficiu pe timp de o lună, pentru nepredarea învățământului religios în școala primară unde fusese repartizat, prevăzând cu toate acestea o sumă apreciabilă în buget pentru depășirile zilnice la școală, deși nu a fost niciodată la acea școală.

C R O N I C A E X T E R N A

Presa Elvețiană

„NEUE ZÜRCHER ZEITUNG“ din 31 Martie 1938

„Miron Cristea“

„In mijlocul Bucureștiului — capitala României, plină de viață și de un amestec de eleganță parisiană și port popular primitiv — se ridică Mitropolia, palatul Patriarhului. Șeful bisericii ortodoxe românești, Miron Cristea nu poartă demult titlul de Patriarh. Patriarhul român are o influență mult mai mare ca șef al bisericii ortodoxe din Balcani, decât alți patriarhi; el este cel mai bine văzut dintre capii bisericii orientale.

Patriarhul are o înfățișare impozantă; o frumoasă barbă albă îi acoperă pieptul. Numirea Patriarhului ca prim-ministru nu este nimic extraordinar, deoarece statul și biserica sunt strâns legate în țările ortodoxe. Biserica este biserică de stat. Influența bisericii asupra statului este numai fictivă, și mai mult reprezentativă decât reală. Nu se poate concepe în România ca biserica ortodoxă să excomunicе guvernul, cum s'a întâmplat în Jugoslavia. Miron Cristea este un Prelat de o mare cultură. Fiind transilvănean, el vorbește foarte bine nemțește, cunoaște teologia și universitățile germane. Ca român, Patriarhul întreține relații bune și cu Franța, unde a fost deseori. El a primit acum doi ani o delegație anglicană a Episcopului de Canterbury. Aceasta a întărit relațiile dintre cele două biserici, printr'o vastă înțelegere.

Miron Cristea prin călătoriile și cultura sa, este unul din prelații cei mai buni cunoscători ai problemelor bisericești. El a încercat să facă unele reforme, care să aducă progrese în viața bisericească a României. Acum câțiva ani, el a încercat să dea mănăstirilor de maici, misiunea de a primi și educa pe copii orfani, mănăstirile devenind astfel un centru de activitate socială. Se pare că această încercare n'a adus rezultatul dorit, din cauză că maicile — dat fiind activitatea lor contemplativă — n'au putut face suficient față misiunii lor sociale și de educație. Nu trebuie să se uite că cele mai multe dintre popoarele balcanice veneratează biserica lor, ca păstrătoarea moștenirii naționale. În timpul jugului turcesc, bisericile au fost acelea care au menținut conștiința națională și chiar au provocat eliberarea de sub acest jug. Deaceia popoarele balcanice poartă mare recunoștință bisericii.

Un preot polonez moare pe altar, pentru credința creștinească, ucis de un comunist

Preotul satului Lubon a fost ucis cu un glonte de revolver de către un anume Novak, comunist militant, tocmai în momentul când se pregătea să rostească predica.

Cu mare greutate au izbutit polițiștii cari se aflau în biserică să-l scape pe criminal de furia mulțimii.

Ziarele poloneze arată că asasinul a petrecut 12 ani în Uniunea Sovietelor, unde a urmat cursurile unei școli speciale pentru propagandă comunistă.

Ele afirmă că actualmente criminalul era agent al comunismului internațional și conducea întreaga activitate subversivă din regiunea Lubon.

Din ordinul autorităților bisericești, biserica unde agitatorul comunist a săvârșit odioasa sa faptă, va rămâne închisă timp de patru săptămâni.

Constituirea eforiei mănăstirilor înzestrate

La Sf. Patriarhie s'au adunat sub președinția I. P. S. S. Patriarh Miron, membrii eforiei mănăstirei Neamț.

Au participat miniștrii de culte și de agricultură și secretarul eforiei, d. inspector general Roșianu.

S'a aprobat bugetul anului în curs, în sumă de 16 milioane lei și s'au hotărât unele măsuri pentru buna gospodărie a averii mănăstirii.

S'a procedat apoi la constituirea eforiei mănăstirilor înzestrate, în aceeași componență: au fost desemnați d. inspector Roșianu, referent, pr. C. Dron, secretar și D. Grozescu din ministerul agriculturii consilier tehnic.

Eforia nou constituită se va ocupa cu controlul, supravegherea, și îndrumarea tuturor mănăstirilor înzestrate în număr de aproape o sută, și având în total de 18.000 ha pădure și 600 ha terenuri arabile, iazuri și fânețe.

INFORMAȚII

M. Sa Regele împarte mângâieri țăranilor sinistrați

În săptămânile trecute, un lanț de incendii au mistuit câteva sate din diverse regiuni ale țării, semănând jalea și pustiul peste sufletele bieților năpăstuiți.

Mai greu a avut de suferit de pe urma sinistrului satul Dioști din jud. Romanați. Focul, alimentat de vântul care a bătut cu furie în ultimele zile și de stuful care se întrebuițează prea mult în acele regiuni la acoperișul caselor și la îngrăditul ogrăzilor, a desființat cu desăvârșire acest sat prosper.

Aflând de această nenorocire, M. S. Regele Carol al II-lea a făcut o vizită inopinată în satul nimicit de incendiu, ducând desnădăjduiților, mângâiere neprecupețit ajutor material pentru refacerea gospodăriilor și crearea unui sat model.

Reveniri la Ortodoxie

Datorită zelului pastoral al C. Părinte paroh dela parohia Cervenia din circ. III Alexandria-Teleorman, l-a depus pe teren misionar, au revenit la dreapta credință ortodoxă un număr de șase persoane adventiste de ziua a 7-a și anume: Stan V. Manea, Ecaterina St. Manea, Petre A. Ungureanu, Magdalena P. Ungureanu, Maria St. Manea și Gherghina A. Ungureanu, toți din comuna Cervenia Teleorman.

Apelul I. P. S. Patriarh

Pentru biblioteca Sf. Patriarhii

Mitropolia Ungro-Vlahiei a avut una dintre cele mai bogate biblioteci din țară, care însă din cauza vitregiei vremurilor s'a irosit și împărțit, sporind astfel alte biblioteci publice.

Odată cu înființarea Sf. Patriarhii, Noi ne-am îngrijit și pentru o reînființare a unei biblioteci, care să fie o înaltă instituție cărturărească.

În acest scop am adunat pe cât ne-a stat în putință diferite cărți, am sporit numărul lor cu biblioteca noastră personală și cu altele pe cari ni le-au trimis creștinii cari au înțeles să sprijine lucrul nostru și nevoile Bisericii și le-am orânduit și așezat în încăperile noului Palat al Sf. Patriarhii.

În felul acesta, cu ajutorul lui Dumnezeu, am pus început temeinic unei mari biblioteci ajunsă până în prezent să numere aproape 30.000. de volume.

Acest început ne dă nădejdi frumoase întru realizarea ce ne-am propus și neîncetat îndemn de a spori mereu ceiace avem până când se vor aduna atâtea cărți încât să putem orândui o clădire specială de bibliotecă înzestrată cu toate cele necesare cerințelor moderne spre binele obștesc.

Pentru înfăptuirea acestui gând nu ajunge însă numai strădania noastră personală ci este nevoie și de colaborarea tuturor inimilor înțeleghătoare a marelui rol pe care îl are o bibliotecă în dezvoltarea culturală a unui popor.

Deaceia ne adresăm cu stăruitoare rugămintă către toți cei ce au alcătuit, au editat, sau posedă cărți de valoare, să pună fiecare după putință, câte o piatră de zidire la opera pentru care ne străduim, trimițând ca danie câte un exemplar din cărțile lor pentru biblioteca Sf. Patriarhii Ortodoxe Române.

În felul acesta se vor putea aduna, credem, lucrări multe și folositoare, care vor mări biblioteca și vor putea fi de prețios ajutor celor ce le vor cerceta și folosi.

Am fi îndeosebi recunoscători tuturor acelor preoți, profesori etc., care adunând în cursul vieții lor, poate uneori cu multă trudă, o mică bibliotecă, ar veni în ajutorul gândului Nostru dăruindu-o Sf. Patriarhii unde, cărțile purtând numele donatorilor, vor fi fără îndoială bine îngrijite, bine păstrate și de rodnică folosință obștească.

Cu mulțumiri și binecuvântări pentru toți acei în al căror suflet ruga noastră va gândi un bun răsuneț.

MIRON, Patriarh.

S U M A R U L :

Pastorala de Paști	I. P. S. Patriarh.
Ziua Invierii	Pr. Șt. Florescu.
Invierea prin muncă	Pr. C. N. Stănescu.
Iisus vindecând bolnavii	M. Predescu.
Invierea Domnului	Pr. Daniil A. Iliescu.
Programul oficial pentru serbarea Sf. Paști.	
Construirea bisericii dela Maglavit	G. Lungulescu.
Petrache Lupu în Capitală	G. Lungulescu.
Un misionar în județul Prahova	Pr. I. Oporan.
CRONICA INTERNĂ: Misionare.	
Culturale. — Disciplinare.	
CRONICA EXTERNA: Presa Elvețiană despre I. P. S. Patriarh.	
Informațiuni: Apelul I. P. S. Patriarh pentru biblioteca Sf. Patriarhii.	